

РЕШЕНИЕ

№ 280

гр. София, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20221001000175 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по:

- въззивна жалба от 30.09.2021 г., подадена по пощата на 29.09.2021 г., на ответника В. Н. Г. срещу решението от 19.08.2021 г. по т. д. № 143/2020 г. на Окръжен съд – гр. Благоевград, с което: **1)** на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК е признато за установено, че жалбоподателят дължи на ищеца „Синджента България“ ЕООД сумата 220 005,60 лв., дължима по договор за продажба на стоки от 15.05.2018 г., сключен с нотариална заверка на подписите, заедно със законната лихва от 9.12.2019 г. до окончателното изплащане; **2)** ответникът е осъден да заплати на ищеца следните суми за съдебни разноски: 4 400,11 лв. – за държавна такса в заповедното производство, 4 576,64 лв. – за адвокатско възнаграждение в заповедното производство, 4 400,11 лв. – за държавна такса в исковото производство и 7 040,99 лв. – за адвокатско възнаграждение в исковото производство;
- частна жалба от 13.12.2021 г. на ответника В. Н. Г. срещу определението от 9.11.2021 г., постановено по същото дело, с която е оставена без уважение молбата от 30.09.2021 г. на ответника за изменение на решението от 19.08.2021 г. в частта за разноските.

В жалбата се твърди, че неправилно и необосновано БОС е отхвърлил възражението на ответника за прекратяване на поръчителството поради изтичане на преклузивния срок по чл. 147 ЗЗД. Сочи се, че неправилно е прието, че този срок не тече за всяка отделна погасителна вноска, а от падежа на последната за общия размер на дълга. Твърди се, че дори и да се приеме, че извършеното на 8.04.2019 г. предявяване на вземанията в производството по несъстоятелност,

открито спрямо главния длъжник „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД, е релевантно с оглед спазване на срока по чл. 147 ЗЗД, то съдът не е съобразил, че ефектът на предявяването е отпаднал с отхвърлянето на молбата по чл. 625 ТЗ, извършено с влязло в сила решение от 26.02.2020 г. по т.д. № 3999/2019 г. на САС, потвърдено с определение № 2/4.01.2021 г. по т.д. № 1186/2020 г. на ВКС. Същото е било обявено по партидата на дружеството в ТР на 20.01.2021 г., от когато е станало общоизвестно, като ищецът не е предявил иск за вземанията си срещу главния длъжник. В частната жалба се твърди, че неправилно съдът не е уважил молбата по чл. 248 ГПК, като не е намалил разноските на ищеца в частта за адвокатското възнаграждение, което не съответствало на фактическата и правна сложност на спора.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и определението и да отхвърли предявения установителен иск, както и да му присъди направените разноски, вкл. и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА за процесуалния му представител.

Въззиваемият „Синджента България“ ЕООД – ищец по иска – чрез процесуалния си представител оспорва жалбите. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Синджента България“ ЕООД с искова молба от 23.08.2020 г., с която срещу В. Н. Г. е бил предявен иск по чл. 422 ГПК за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата 220 005,60 лв., представляваща неизплатена част от главница по договор от 15.05.2018 г., заедно със законната лихва от 9.12.2019 г. до окончателното изплащане. В исковата молба се твърди, че по силата на посочения договор от 15.05.2018 г. ищецът е продал и доставил на „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД стоки – семена, срещу обща цена от 277 005,60 лв. с ДДС, за което била издадена и фактура № 543091/22.06.2018 г. с падеж 30.11.2018 г. Договорът бил подписан и от ответника като поръчител. По договора било получено частично авансово плащане на сумата 47 000 лв. от третото лице „Подгорие 2013“ ООД, действайки от името и по нареждане от длъжника. Второ частично плащане в размер на 10 000 лв. било получено на 30.05.2019 г. от „Земя 2012“ ООД, което на 11.06.2018 г. издало безсрочна корпоративна гаранция за обезпечаване изпълнението на задълженията по договора. Остатъкът от задълженията в размер на 220 005,60 лв. бил предявен по реда на чл. 685 ТЗ в откритото спрямо главния длъжник производство по несъстоятелност с молба от 8.04.2019 г., като вземанията били приети. За изплащането на задълженията ищецът изпратил и покана до ответника като поръчител, който обаче не погасил същите.

Исковата молба е била заведена на осн. чл. 415, ал. 1 и чл. 422 ГПК във връзка с разпореждане от 8.07.2020 г. по гр. д. № 2182/2019 г. на Районен съд – гр. Петрич, получено от ищеца на 30.07.2020 г., с което по реда на чл. 415, ал. 1 ГПК съдът е указал на ищеца да предяви иск за установяване на вземанията си в 1-месечен срок от съобщението, тъй като в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК ответникът е подал възражение от 7.07.2020 г. срещу издадената заповед за изпълнение от 11.12.2019 г. за същите суми, която му е била връчена на 20.06.2020 г. с поканата за доброволно изпълнение.

По делото е представен договор от 15.05.2018 г. с нотариална заверка на подписите, с който продавачът „Синджента България“ ЕООД се е задължил да продаде и достави на купувача „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД стоки – семена от различни видове на обща цена от 277 005,60 лв. с

ДДС, платима както следва: 47 005,60 лв. – авансово, 80 000 лв. – до 25.09.2018 г. и 150 000 лв. – до 30.11.2018 г. Според т. 3.1 продавачът се задължава да достави стоките в 20-дневен срок след авансовото плащане. Уговорено е, че при забавяне на плащанията купувачът дължи неустойка в размер на 24 % на годишна база, а при разваляне на договора дължи неустойка в размер на 10 % от цената на договора /т. 4.2 и т. 4.3/. Договорът е подписан и от В. Н. Г. като поръчител. Предвидено е, че продавачът има право да иска изпълнение от поръчителя веднага след падежа на задължението на купувача /т. 5.10/, като поръчителят следва да изпълни задължението в срок от 14 дни от поканата на продавача към него.

С преводно нареждане от 21.06.2018 г. третото лице „Подгорие 2013“ ООД е превело по банковата сметка на ищеца сумата 47 000 лв. – дължима част от сумата по договор от 15.05.2018 г. по нареждане на купувача „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД.

Видно от представената стокова разписка № 623102/22.06.2018 г. стоките са били доставени и получени от купувача „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД.

За доставката е била издадена и фактура № 543091/22.06.2018 г. за сумата 277 005,60 лв. с ДДС с падеж 30.11.2018 г.

Представена е и корпоративна гаранция от 11.06.2018 г., с която „Земя 2012“ ООД се е задължил спрямо ищеца да плати при първо поискване до размера на 227 005,60 лв. всяка сума, дължима от „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД по договора от 15.05.2018 г.

С нотариална покана, връчена на 15.03.2019 г., ищецът е поканил „Земя 2012“ ООД да заплати сумата 230 005,60 лв., представляваща непогасен остатък по договора от 15.05.2018 г.

С преводно нареждане от 30.05.2019 г. „Земя 2012“ ООД е превело по банковата сметка на ищеца сумата 10 000 лв. – дължима част от сумата по фактура № 543091/22.06.2018 г.

С покана от 23.08.2019 г. ищецът е поканил ответника В.Г. да заплати дължими суми по договора от 15.05.2018 г. – главница в размер на 220 005,60 лв. и неустойка за забава в размер на 39 014,32 лв. Поканата е връчена по реда на чл. 18, ал. 5 ЗЧСИ от ЧСИ Ш. Д. при условията на удостоверен отказ на 9.09.2019 г.

С решение от 20.02.2019 г. по т.д. № 252/2016 г. на Окръжен съд – Благоевград по искане на „Корпоративна търговска банка“ АД на осн. чл. 632, ал. 1 ТЗ е било открито производство по несъстоятелност спрямо „В & ВГД Оранжерии Петрич“ ООД, с начална дата на неплатежоспособност 1.01.2011 г., дружеството е обявено в несъстоятелност, прекратена е дейността му са наложени общи заповед и възбрана. На осн. чл. 609 ТЗ и също при условията на чл. 632 ТЗ е открито производство по несъстоятелност и са обявени в несъстоятелност и следните дружества: „Комунално-битови услуги – Петрич“ ЕООД, „Кожух Ванга“ ЕООД, „С и З – Оранжерии Петрич“ ЕООД, „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД, „Консервна фабрика Петрич“ ЕООД и „Топлофикация Петрич“ ЕАД. Решението е обявено в ТР на 21.02.2019 г.

С решение № 498/26.02.2020 г. по т.д. № 3999/2019 г. на САС е отменено решението от 20.02.2019 г. по т.д. № 252/2016 г. на ОС – Благоевград в частта, с която е открито производство по несъстоятелност спрямо „Комунално-битови услуги – Петрич“ ЕООД, „Кожух Ванга“ ЕООД, „С и З – Оранжерии Петрич“ ЕООД, „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД, „Консервна фабрика Петрич“ ЕООД и „Топлофикация Петрич“ ЕАД, като е отхвърлена молбата на „КТБ“ АД по чл. 625 ТЗ спрямо тези дружества. Решението на БОС е потвърдено в частта, с която е открито производство по несъстоятелност спрямо „В & ВГД Оранжерии Петрич“ ООД.

С определение № 2/4.01.2021 г. по т.д. № 1186/2020 г. на ВКС, I т.о., не е допуснато касационно обжалване на решението от 26.02.2020 г. на САС. Определението е обявено в ТР на 20.01.2021 г., когато е заличено вписването за откритото производство по несъстоятелност.

Не е спорно, че в откритото производство по несъстоятелност по реда на чл. 685 ТЗ ищецът „Синджента България“ ЕООД е представил с молба с вх. № 1276/9.04.2019 г., подадена по пощата на 8.04.2019 г., вземане към „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД за сумата 230 005,60 лв. по процесния договор от 15.05.2018 г. и фактура № 543091/22.06.2018 г. Вземането е било включено от синдика в списъка на приетите вземания, обявен в ТР на 31.05.2019 г. и срещу него не е било подадено възражение. С определение от 4.05.2020 г. на осн. чл. 692 ТЗ съдът е одобрил този списък, като определението е обявено в ТР на 5.05.2020 г.

Представена е и електронна кореспонденция в периода 10.12.2018 – 13.02.2019 г. между ищеца и „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД.

Служебно известно е на настоящия съдебен състав, че с молба от 15.02.2021 г. по чл. 625 ТЗ, подадена от „КТБ“ АД, е било поискано откриване на ново производство по несъстоятелност спрямо „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД. С решение № 6/14.01.2022 г. по т.д. № 28/2021 г. на ОС – Благоевград молбата е била отхвърлена поради приета липса на материалноправна легитимация на молителя. Решението не е влязло в сила, тъй като срещу него е била подадена въззивна жалба от молителя „КТБ“ АД, която е в процес на администриране.

Други доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

I. По въззивната жалба

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е **основателна**.

Предмет на разглеждане е установителен иск по чл. 422 ГПК за установяване съществуването на вземане на ищеца „Синджента България“ ЕООД срещу ответника В. Н. Г. за сумата 220 005,60 лв., представляваща неизплатена част от главница по договор от 15.05.2018 г. Налице са специалните процесуални предпоставки за допустимостта на този иск по чл. 414 и чл. 415 ГПК.

Не се спори между страните, а и от събраните по делото доказателства се установява, че: **1)** по силата на посочения договор от 15.05.2018 г. ищецът е продал и доставил на „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД стоки – семена, срещу обща цена от 277 005,60 лв. с ДДС, за което била издадена и фактура № 543091/22.06.2018 г., като цената е следвало да се плати на три вноски – авансово плащане от 47 005,60 лв., от когато започва да тече срокът за доставка, 80 000 лв. – до 25.09.2018 г. и 150 000 лв. – до 30.11.2018 г.; **2)** договорът е бил подписан и от ответника В.Г. като поръчител на задълженията на купувача; **3)** по договора е платена част от главницата в общ размер на 57 000 лв. от трети лица за сметка на купувача – на 21.06.2018 г. и 30.05.2019 г., като е останала непогасена главница от 220 005,60 лв.; **4)** това вземане е било предявено на 8.04.2019 г. по реда на чл. 685 ТЗ в откритото спрямо главния длъжник „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД производство по несъстоятелност, открито с решение от 20.02.2019 г. по т.д. № 252/2016 г. на ОС – Благоевград; **5)** по реда на инстанционния контрол решението на БОС е било отменено и искането по чл. 625 ТЗ

спрямо главния длъжник е било отхвърлено – с решение № 498/26.02.2020 г. по т.д. № 3999/2019 г. на САС, потвърдено с определение № 2/4.01.2021 г. по т.д. № 1186/2020 г. на ВКС, обявено в ТР на 20.01.2021 г.

Единственият спорен въпрос по делото е дали отговорността на ответника като поръчител е отпаднала поради пропускане от ищеца на преклузивния срок по чл. 147 ЗЗД, по който въззивният съд намира следното:

Съгласно чл. 147, ал. 1, изр. 1 ЗЗД поръчителят остава задължен и след падежа на главното задължение, ако кредиторът е предявил иск против длъжника в течение на шест месеца. Срокът е материален преклузивен и изтичането му води до прекратяване на самото поръчителство /а не на правото на иск/ – така мотивите към т. 46 от ТР № 4/18.06.2014 г. и към ТР № 5/21.01.2022 г. на ВКС – ОСГТК. Изяснено е, че поръчителството се прекратява, както при погасяване /прекратяване/ на главния дълг, така и с настъпване на останалите общи или специални основания за прекратяване отговорността на поръчителя, едно от които е уредено в чл. 147, ал. 1 ЗЗД. Преклудирването на отговорността на поръчителя при условията на чл. 147, ал. 1 ЗЗД представлява законово уредено изключение от акцесорния характер на поръчителството, като представлява своеобразна санкция спрямо кредитора, ако бездейства в този 6-месечен период и не предявява иск срещу главния длъжник.

Видно от разпоредбата срокът по чл. 147, ал. 1 ЗЗД тече от падежа на главното задължение, но според задължителното за съдилищата ТР № 5/21.01.2022 г. на ВКС – ОСГТК *„при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза на предсрочна изискуемост“*.

Същевременно, от ключово значение за разбирането на изискването на чл. 147, ал. 1 ЗЗД е тълкуването на израза *„предявил иск против длъжника“*. Според утвърдената съдебна практика това включва не само предявяването на иск в тесен смисъл, но и упражняването от кредитора на други процесуални права с аналогични на иска правни последици – напр. подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение или предявяване на вземане в производство по несъстоятелност. Специално за последното това следва от принципната невъзможност да се предяви иск срещу длъжник, спрямо когото е открито производство по несъстоятелност – чл. 637, ал. 6 ТЗ. В тази хипотеза извън визираните изключения единствената възможност за процесуална защита на вземане на кредитор е да предяви същото в откритото спрямо длъжника производство по несъстоятелност. Същото значение спрямо срока по чл. 147 ЗЗД не би следвало да има подаването на молба за откриване на производство по несъстоятелност спрямо главния длъжник, дори и тя да е основана на вземането, обезпечено с поръчителство, доколкото висиящността на производството по искането за откриване не обуславя невъзможност за кредитора да предяви и отделен иск за вземането си в друго производство – процесуална пречка за това не съществува.

Изискването кредиторът да е предявил иск /или посочените аналози/ следва да се разбира не само като формално подаване на съответното искане за защита, а и като поддържане на висиящността на съответното производство до установяване на вземането. По тази причина изискването на чл. 147, ал. 1 ЗЗД няма да е спазено, ако кредиторът е предявил иск, подал е заявление за заповед за изпълнение или е предявил вземане в производство по несъстоятелност, но съответното производство е било прекратено поради нередовност на искането за защита, десезиране на съда или друга причина. Ако искането за защита е било предявено в срока по чл. 147

ЗЗД, но е отхвърлено по същество, то отговорността на поръчителя не може да се ангажира не поради неспазено изискване по чл. 147 ЗЗД, а поради акцесорния му характер, изискващ наличие на главен дълг.

В настоящия случай срокът по чл. 147, ал. 1 ЗЗД е започнал да тече от падежа на последната вноска по процесния договор от 15.05.2018 г., т.е. от 30.11.2018 г., като е изтекъл на **30.05.2019 г.** Преди изтичането му ищецът е предявил вземането си срещу главния длъжник „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД по реда на чл. 685 ТЗ на **8.04.2019 г.**, като вземането му е било прието без възражения в производството по несъстоятелност по реда на чл. 692 ТЗ. Приемането по този ред /без развитие на исково производство по чл. 637, ал. 3 или чл. 694 ТЗ/ има установително действие **само** в рамките на съответното производство по несъстоятелност. Същевременно, при последващ инстанционен контрол е било отхвърлено самото искане за откриване на производство по несъстоятелност спрямо главния длъжник – в сила от **4.01.2021 г.** С това висиящността на производството по несъстоятелност е преустановена, а производството се счита за изначално неоткрито, вследствие на което всички извършени действия във фазата след откриването по правило се считат за обезсилени. По-специално това се отнася до приемането на предявените вземания, чието установително действие отпада, доколкото то важи само в рамките на производството по несъстоятелност, каквото няма открито. Някои от правосъхраняващите последици спрямо вземанията обаче се запазват – напр. относно спирането и прекъсването на погасителната давност спрямо вземане, на което е основана молбата по чл. 625 ТЗ /чл. 628а ТЗ/ или спрямо предявено вземане /чл. 685а ТЗ/. Визираните разпоредби изрично не уреждат последиците спрямо срока по чл. 147 ЗЗД в хипотезата на отхвърлена молба по чл. 625 ТЗ при последващ инстанционен контрол. Съобразено с общите правни принципи и справедливостта обаче би било тълкуване, според което в подобна хипотеза предявяването на вземането по реда на чл. 685 ТЗ запазва значението си с оглед изискването на чл. 147 ТЗ само за периода до влизане в сила на решението за отхвърляне на молбата по чл. 625 ТЗ. До този момент от кредитора не би могло да се изисква да предяви иск за вземането си предвид забраната по чл. 637, ал. 6 ТЗ. След този момент обаче тази забрана отпада, поради което няма пречка кредиторът да предяви иск или да подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение спрямо главния длъжник по общия ред на ГПК. Ако той не го стори, то няма да има никакво образувано **срещу главния длъжник** производство, в което да се установи вземането, което очевидно не отговаря на идеята на чл. 147 ЗЗД. Ето защо следва да се приеме, че в подобна хипотеза и за да запази правата си срещу поръчителя, кредиторът следва да предяви иск /в горния смисъл/ срещу главния длъжник в нов 6-месечен срок, течащ от влизане в сила на решението за отхвърляне на молбата по чл. 625 ТЗ, подадена срещу главния длъжник. Ако кредиторът не стори това, то правата срещу поръчителя се преклудират, без значение дали срещу последния вече е било висящо исково производство – доколкото този срок не е за действия срещу поръчителя, а за действия срещу главния длъжник, който не е страна в същото. Срокът се прилага и служебно от съда, дори и пречката по чл. 147 ЗЗД да е настъпила в хода на процеса срещу поръчителя /искът срещу поръчителя може да се предяви и преди изтичане на 6-месечния срок, но в хода на делото той да изтече/.

Такъв именно е и настоящият казус. Въпреки че към датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК, която се счита и за дата на предявяване на иска по чл. 422 /9.12.2019 г./ условието по чл. 147, ал. 1 ЗЗД е било изпълнено /предвид предявеното на 8.04.2019 г. вземане срещу главния длъжник по реда на чл. 685 ТЗ/, то това условие е отпаднало в хода на настоящия процес с влизането в сила от 4.01.2021 г. на въззивното решение за откриване на производство по

несъстоятелност спрямо главния длъжник „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД. След 4.01.2021 г. няма данни за предприети от ищеца правни действия срещу главния длъжник – предявен иск, подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение или предявяване на вземането във висящо производството по несъстоятелност. От тази дата и до настоящия момент е изминал над 1-годишен период, значително надвишаващ срока по чл. 147, ал. 1 ЗЗД. Ето защо правата на ищеца срещу ответника като поръчител са преклудирани. Това от своя страна обуславя неоснователност на предявения иск.

С оглед на изложеното обжалваното решение следва да се отмени изцяло, а искът да се отхвърли.

II. По частната жалба по чл. 248 ГПК

Частната жалба е подадена от ответника срещу определението от 9.11.2021 г., постановено по същото дело, с която е оставена без уважение молбата от 30.09.2021 г. на ответника за изменение на решението от 19.08.2021 г. в частта за разноските.

Доколкото обаче въззивният съд отменя изцяло първоинстанционното решение, вкл. и в частта за разноските, то няма основание за уважаване на искането по чл. 248 ГПК чрез намаляване на присъдените на ищеца разноски. Ето защо частната жалба следва да се отхвърли.

III. Относно разноските по производството

При този изход на спора право на присъждане на разноски има само ответника. Същият е доказал разноски в размер на 4400,11 лв. – за заплатената държавна такса по въззивната жалба.

От страна на процесуалния представител на ответника е направено искане за присъждане на възнаграждение на осн. чл. 38, ал. 2 ЗА за въззивната инстанция. Искането е основателно. В представения договор за правна защита и съдействие от 20.09.2021 г. е уговорена правна защита при условията за безплатно процесуално представителство на осн. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Ето защо на ангажирания адвокат следва да се присъди възнаграждение в минималния размер за тази инстанция, а именно – 5 930 лв. съобразно чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решението от 19.08.2021 г. по т. д. № 143/2020 г. на Окръжен съд – гр. Благоевград, вкл. в частта за разноските, и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Синджента България“ ЕООД с ЕИК – 200423493, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 145, сграда „София Офис Център“, ет. 6, срещу В. Н. Г. с ЕГН – *****, с адрес – с. ***, община ***, ул. „****“ № *, **иск по чл. 422, ал. 1 ГПК** за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата 220 005,60 лв., представляваща неплатена част от цена по договор за продажба на стоки от 15.05.2018 г., сключен между ищеца, „БК и РЗ Оранжерии Петрич“ ЕООД и ответника като поръчител, заедно със законната лихва от 9.12.2019 г. до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА определението от 9.11.2021 г. по т. д. № 143/2020 г. на Окръжен съд – гр. Благоевград,

ОСЪЖДА „Синджента България“ ЕООД с ЕИК – 200423493, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 145, сграда „София Офис Център“, ет. 6, **да заплати на В. Н. Г.** с ЕГН – *****, с адрес – с. ***, община ***, ул. „***“ № *, **на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 4 400,11 лв.** – разноси за исковото производство пред САС.

ОСЪЖДА „Синджента България“ ЕООД с ЕИК – 200423493, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 145, сграда „София Офис Център“, ет. 6, **да заплати на адв. А.К. Т.** с ЕГН – *****, **на осн. чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата сумата 5 930 лв.** – адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____